



Եղիշե Չարենց

Կապույտ կարոտը ոչինչ, մեզ ոչինչ չտվեց

Կապույտ կարոտը ոչինչ, մեզ ոչինչ չտվեց:

Մութ է խորհուրդը կյանքի, ու անհուն, ու մեծ:

Մութ է խորհուրդը կյանքի, բայց կյանքի մթում
Հագա՛ր հրդեհ կա հոգու ու հագար խնդում:

Ես հասկացա ու գիտեմ, որ աշխարհը մի
Ե՛րգ է հնչեղ, հրաշունչ հրաշունչ, քամի:

Ջե՛րմ քսվում է մեր հոգու շրթերին պապակ.
Որքա՛ն դռներ կան հոգում՝ հեռավոր ու փակ...

Երկինքնե՛ր կան մեր հոգում՝ անապակ ու ջինջ
Կապույտ կարոտը սակայն չտվե՛ց ոչինչ...

1919-1920